staltninger, som er indført i national ret, er tilstrækkeligt effektive til at sikre en korrekt anvendelse af de fællesskabsretlige forskrifter.

2. Det fremgår af artiklerne 8 og 9 i forordning nr. 729/70 om finansiering af den fælles landbrugspolitik, af artikel 5 i forordning nr. 3007/84 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende præmien til fårekødsproducenter, samt af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1244/82 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende præmieordningen for opretholdelse af besætninger af ammekøer, set i sammenhæng med den forpligtelse til loyalt samarbejde med Kommissionen, som er indført ved Traktatens artikel 5, at medlemsstaterne, navnlig for så vidt angår spørgsmålet om en forskriftsmæssig anvendelse af fællesskabsmidler, er forpligtet til at indføre et system med administrativ kontrol og kontrol på stedet, der gør det muligt at sikre en korrekt overholdelse af de materielle og formelle betingelser for ydelsen af de pågældende præmier.

Såfremt Kommissionen fastslår, at der i en medlemsstat ikke eksisterer et sådant samlet kontrolsystem, eller såfremt det indførte system udviser sådanne mangler, at der består tvivl med hensyn til opfyldelsen af de betingelser, der er fastsat for ydelsen af disse præmier, er Kommissionen berettiget til ikke at anerkende bestemte udgifter, som denne stat har afholdt.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-8/88 *

I — De relevante forskrifter

A — *Præmie for ammekøer*

1. Den pågældende præmie blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 1357/80 af 5. juni 1980 (EFT L 140, s. 1), og skal ifølge den første betragtning til forordningen sikre de specialiserede producenter af kvalitetsoksekød en rimelig indkomst.

Materielle betingelser

2. — Ifølge artikel 5, stk. 4, i forordning nr. 1357/80, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1417/81 af 19. maj 1981 (EFT L 142, s. 4), skal de ammekøer, for hvilke der ansøges om den pågældende præmie, være af en af de i forordningen nævnte kødracer.

* Processprog: tysk.

— I medfør af bestemmelserne i artikel 1 og artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1357/80 og artikel 3 i Rådets direktiv 72/159/EØF af 17. april 1972 om modernisering af landbrugsbedrifter (EFT 1972 II, s. 312), skal den, der ansøger om præmie, udøve landbrugsvirksomhed som hovederhverv; det vil sige, at den del af indkomsten, som hidrører fra landbrugsbedriften, skal udgøre 50% eller derover af vedkommendes samlede indkomst.

— I henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1357/80, skal ansøgeren for at kunne få præmien over for den kompetente myndighed fremlægge tilfredsstillende bevis for, at han på ansøgningsdagen hverken leverede mælk eller mejeriprodukter hidrørende fra den forvaltede bedrift.

— I henhold til samme artikels stk. 2 skal ansøgeren forpligte sig til i tolv måneder fra den dag, hvor ansøgningen er indgivet, hverken at levere mælk eller mejeriprodukter og til i mindst seks måneder fra samme dato på sin bedrift at holde et antal ammekøer, der mindst er lig med det antal, for hvilke der er ydet præmie.

Formelle betingelser

3. — I henhold til artikel 1, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1244/82 af 19. maj 1982 om gennemførelsesbestemmelser til den pågældende præmieordning (EFT L 143, s. 20), skal ansøgninger om præmie indgives til den myndighed, der er udpeget af hver medlemsstat, i perioden 15. juni — 30. september hvert år. For produktionsårene 1983/1984 og 1984/1985, var udløbet af fristen dog fastsat til den 31. oktober 1983 og den 31. december 1984 (hhv. ved forordningerne (EØF) nr. 2795/83 — EFT L 274, s. 20 — og nr. 3442/84 — EFT L 318, s. 30).

— Ifølge artikel 1, stk. 2, første afsnit, i samme forordning skal ansøgninger for at komme i betragtning indeholde en forpligtelse for producenten til at overholde forordningerne nr. 1357/80 og nr. 1244/82, samt de bestemmelser, der er udstedt af den pågældende medlemsstat med henblik på anvendelse af disse forordninger.

— Ansøgninger om præmie skal ligeledes være ledsaget af de erklæringer, som er nævnt i artikel 1, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1244/82, som i det væsentlige svarer til de ovennævnte materielle betingelser.

4. Artikel 4 i forordning nr. 1244/82 fastsætter følgende forpligtelser for medlemsstaterne:

»1. De af hver medlemsstat udpegede myndigheder foretager en administrativ kontrol suppleret med inspektion på stedet ved stikprøver eller om nødvendigt systematisk kontrol af:

a) antallet af ammekøer på den bedrift, der drives af modtageren af præmien,

b) overholdelsen af de i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1357/80 fastsatte forpligtelser,

c) rigtigheden af de i artikel 1, stk. 2, omhandlede erklæringer.

2. I påkommende tilfælde træffer medlemsstaterne de fornødne foranstaltninger for at inddrive de udbetalte præmier. Ved urigtige erklæringer inddriver medlemsstaterne et beløb, der svarer til hele den præmie, som er udbetalt på grundlag af denne erklæring.

...«

B — *Præmie for moderfår*

5. Den pågældende præmie er foreskrevet ved artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1837/80 af 27. juni 1980 om den fælles markedsordning for fåre- og gedekød (EFT L 183, s. 1), til fordel for fårekødsproducenterne.

Materielle betingelser

6. — For perioden fra 1. januar til 31. marts 1984 var det mindsteantal moderfår, som ansøgeren skulle være i besiddelse af, fastsat af medlemsstaterne (artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2643/80 — EFT L 275, s. 6). Med virkning fra den 1. april 1984 skal ansøgeren være i besiddelse af mindst ti moderfår (artikel 1, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 872/84 af 31. marts 1984 om indførelse af almindelige regler for ydelse af præmien — EFT L 90, s. 40).

— I henhold til artikel 2 og artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3007/84 af 26. oktober 1984 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende den pågældende præmie (EFT L 283, s. 28), skal ansøgeren på sin bedrift siden udgangen af oktober 1984 have opretholdt det antal moderfår, for hvilke der ansøges om præmie, i mindst 100 dage fra den 30. april hvert år. Denne minimumsperiode fandt ikke anvendelse for 1984.

Formelle betingelser

7. — Ansøgninger om præmie skal indgives til den ansvarlige myndighed, som hver enkelt medlemsstat har udpeget, i løbet af tidsrummet fra den 1. december til den 30. april. Medlemsstaterne kan dog fastsætte en kortere periode (artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 3007/84).

— Med virkning fra 1985 skal ansøgeren forpligte sig til at opretholde det antal moderfår, som er anført i ansøgningen, i en periode på 100 dage (artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 3007/84).

8. Artikel 5 i forordning nr. 3007/84 bestemmer, at inden udløbet af den ovennævnte periode på 100 dage »gennemfører de ansvarlige myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget, en administrativ kontrol suppleret med inspektioner på stedet, systematiske eller i form af stikprøver, af det antal præmieberettigede moderfår, der er angivet i præmieansøgningen«.

9. Endvidere pålægger artikel 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196) medlemsstaterne følgende generelle forpligtelser:

»1. Medlemsstaterne træffer i overensstemmelse med de nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser de fornødne foranstaltninger for

— at sikre sig, at de af Fonden finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde,

— at forhindre og forfølge uregelmæssigheder,

— at gennemføre tilbagebetaling af beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet med henblik herpå, især det stadium, administrations- eller retssagerne befinder sig på.

...«

10. Samme forordnings artikel 9, stk. 1, er affattet således:

»1. Medlemsstaterne stiller alle oplysninger, der er nødvendige for Fondens funktion, til rådighed for Kommissionen, og træffer alle foranstaltninger, der er egnede til at lette eventuelle kontrolforanstaltninger — herunder undersøgelser på selve stedet — hvis gennemførelse Kommissionen skønner formålstjenlig som led i administrationen af fællesskabsfinansieringen.

...«

II — Den anfægtede retsakt

11. Den anfægtede beslutning ændrer Kommissionens forudgående beslutninger 87/468/EØF og 87/469/EØF af 17. august 1987 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber med hensyn til de udgifter, der er blevet finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, for regnskabsårene 1984 og 1985 (EFT L 262, s. 23 og 35).

12. Regnskabsafslutningen i de to nævnte beslutninger omfattede ikke bestemte udgifter, der vedrørte Forbundsrepublikken Tyskland, og for hvilke supplerende undersøgelser var nødvendige.

13. Den anfægtede beslutning, der blev udstedt efter supplerende undersøgelser, omfatter ikke hele Forbundsrepublikken Tysklands område; afslaget på at finansiere præmier for opretholdelse af besætninger af ammekøer vedrører kun delstaterne Nordrhein-Westfalen, Baden-Württemberg og Bayern og angik beløb på 222 376,22 DM for 1984 og 182 636,48 DM for 1985; afslaget på at finansiere præmier til fårekødsproducenter vedrører kun delstaten Norhrhein-Westfalen og angik beløb på 1 681 980,64 DM for 1984 og 1 596 934,47 DM for 1985. Anvendelsen af de pågældende præmieordninger i de øvrige delstater blev ikke berørt ved den anfægtede beslutning.

14. Den anfægtede beslutning indeholder ikke nogen detaljeret begrundelse, men en generel begrundelse, som er begrænset til at angive den fornyede gennemgang, som er blevet foretaget med hensyn til bestemte udgifter, samt den omstændighed, at de berørte medlemsstater er blevet nøje underrettet om resultaterne af denne fornyede gennemgang og har haft mulighed for at meddele deres stillingtagen hertil.

15. Den specifikke begrundelse vedrørende de i sagen omtvistede beløb fremgår af Kommissionens sammenfattende rapport af 21. juli 1987 om resultatet af kontrollen med regnskabsafslutningen for EUGFL for regnskabsårene 1984 og 1985, samt af tillæg 1 til denne sammenfattende rapport af 25. september 1987.

16. Dette tillæg, som blev udarbejdet efter afslutningen af den ovennævnte fornyede gennemgang, indeholder følgende beskrivelse af de uregelmæssigheder, som er blevet gjort gældende mod den tyske regering i forbindelse med kontrollen med overholdelsen af de betingelser, der er fastsat i fællesskabsordningen for ydelse af de pågældende præmier:

— ingen nøjagtige anvisninger med hensyn til de lokale tjenestegrenes gennemførelse af administrativ kontrol og kontrol på stedet;

— de regionale tjenestegrene har ikke overvåget de opgaver, som er blevet tillagt de lokale tjenestegrene;

— intet som helst bevis for, at der er blevet gennemført bestemte vigtige former for administrativ kontrol. Der foreligger derimod bevis for, at kontrollen ikke er blevet gennemført;

— den komplette mangel på enhver form for bevis for, at der er blevet gennemført tilfredsstillende kontrol på stedet.

17. Der er nærmere blevet redegjort for de omhandlede uregelmæssigheder i det svarskrift og den duplik, som Kommissionen har indgivet til Domstolen.

18. Da de pågældende præmieordninger ikke blev anvendt ensartet for hele Forbundsrepublikken Tysklands område, men på de enkelte delstaters ansvar, vedrører uregelmæssighederne dels forbundsmyndighedernes adfærd, dels de ovennævnte delstaters anvendelse af de pågældende ordninger.

III — Søgsmålet — Generelt

19. Forbundsreplikken Tyskland har gjort gældende, at der hverken på forbunds- eller delstatsplan er sket tilsidesættelse af de forpligtelser, der følger af fællesskabsbestemmelserne.

20. Ved søgsmålsgrundene anfægtes hver enkelt af de af Kommissionen anførte uregelmæssigheder. Sagsøgerens anbringender vedrører dels retsgrundlaget for de forpligtelser, som ifølge Kommissionens opfattelse ikke er blevet opfyldt, dels Kommissionens faktiske konstateringer, uden at rejse tvivl om forpligtelserne som sådanne, dels begge disse momenter.

21. Forbundsrepublikken Tysklands stævning blev registreret på Domstolens Justitskontor den 12. januar 1988.

22. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

IV — Parternes påstande

23. *Forbundsrepublikken Tyskland* har nedlagt følgende påstande:

— annullation af den anfægtede kommissionsbeslutning;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24. *Kommissionen* har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

V — Parternes anbringender og argumenter

25. De materielle og formelle betingelser for ydelse af de pågældende præmier, som er fastsat ved fællesskabsordningen, er ikke omfattet af tvisten mellem parterne. Deres uoverensstemmelse vedrører den kontrolprocedure, som medlemsstaterne skal anvende for at sikre overholdelsen af de betingelser, der gælder for indgivelse af præmieansøgningen og de derefter gældende betingelser, samt spørgsmålet om, hvorvidt denne procedure er blevet korrekt anvendt i det foreliggende tilfælde.

26. *Kommissionen* har fremført, at Forbundsrepublikken Tysklands forpligtelser på området ikke kun ligger på delstatsplan, men også på forbundsplan.

Forbundsplan

27. Kommissionen gør gældende, at forbundsmyndighederne »for at sikre, at de gennem EUGFL finansierede foranstaltninger faktisk og forskriftsmæssigt var blevet gennemført« skulle have givet detaljerede instrukser vedrørende følgende punkter, der udgør mindstekrav:

— præcis angivelse af kødracer og konkrete anvisninger til de tjenestemænd, som det påhvilede at udføre kontrol på stedet;

— indførelse af et pålideligt system til identificering af ammekøer og moderfår;

— regler for beregning på stedet af de i en bedrift holdte ammekøer og moderfår, samt med hensyn til intensiteten af den kontrol, der skulle gennemføres;

— et skriftligt rapporteringssystem om resultaterne af kontrollen på stedet;

— regler om art og måde for kontrollen med overholdelsen af forpligtelsen til ikke at levere mælk eller mejeriprodukter i tolv måneder;

— regler for den allerede nævnte kontrol med, at indkomsten overvejende hidrører fra landbrugsmæssig virksomhed.

28. Ifølge Kommissionen har der ikke i denne sag foreligget instruktioner vedrørende de nævnte punkter. Der manglede endvidere enhver form for systematisk samarbejde mellem forbunds- og delstatsmyndighederne; forbundsregeringen har fuldt ud forladt sig på delstaternes ansvar.

29. Dette bevises ved, at forbundsmyndighederne ikke har været i stand til at forsyne Kommissionen med oplysninger om det samlede antal ansøgninger, de nærmere regler for gennemgangen heraf, de konstaterede fejlkilder og antallet af afgørelser om tilbagesøgning af uretmæssigt udbetalte præmier. Dette udgør et tilstrækkeligt indicium for en fejlagtig anvendelse af fællesskabsretten.

30. *Forbundsrepublikken Tyskland* har anført, at de af Kommissionen stillede krav — som er gengivet ovenfor — udgjorde supplerende forpligtelser, der ikke havde hjemmel i de fællesskabsretlige forskrifter.

31. Da de fællesskabsretlige bestemmelser om de pågældende præmier ikke indeholdt detaljerede regler om gennemførelsen af kontrollen, især om omfanget af stikprøverne og arten af beviset for de anvendte kontrolforanstaltninger, må der gås ud fra, at de i medlemsstaterne generelt gældende krav om en lovmæssig forvaltning skal opfyldes.

32. Hvad nærmere angår den hævdede mangel på instrukser fra forbundsmyndighederne, har Forbundsrepublikken anført, at forvaltningen af de pågældende præmieordninger ifølge Forbundsrepublikkens forfatningsordning henhører under delstaternes kompetence, og at forbundsmyndighederne ikke har nogen instruktionsbeføjelser over for disse.

33. Desuden er anbringendet om, at der ikke har foreligget noget systematisk samarbejde mellem forbundsmyndighederne og delstatsmyndighederne, forkert. Forbundsregeringen har i samarbejde med delstaterne fastsat retningslinjer for anvendelsen af præmieordningen for ammekøer, på grundlag af hvilke de enkelte delstater har udstedt retningslinjer. Der er på forbundsplan blevet udarbejdet et ensartet ansøgningsskema, der indeholder en forpligtelseserklæring, som skal underskrives af ansøgeren. Desuden er der ved de retningslinjer, som er udarbejdet i samarbejde med delstaternes repræsentanter, udvist en bestræbelse på en ensartet anvendelse af præmieordningen for moderfår.

34. Sagsøgeren har i sin replik for første gang under sagens behandling påberåbt sig protokollater vedrørende forhandlinger mellem repræsentater for forbundsmyndighederne og delstaterne vedrørende overvågning, hyppigheden af den kontrol, der skal gennemføres, kontrollen med betingelsen om, at indkomsten overvejende skal hidrøre fra landbrugsmæssig virksomhed, m. v. Sagsøgeren har endvidere henvist til den omfangsrige brevveksling mellem forbundsmyndighederne og delstaterne.

35. *Kommissionen* gør hertil gældende, at der ikke er blevet anført nogen begrundelse for den forsinkede fremlæggelse af disse nye bevismidler; ifølge procesreglementets artikel 42, stk. 1, burde disse ikke have været tilladt fremlagt.

36. Kommissionen har gjort gældende, at de af forbundsregeringen fremlagte protokollater under alle omstændigheder kun behandler spørgsmålet om, hvorledes der ved fastsættelsen af præmien for moderfår skulle tages hensyn til ændringer af besætningen inden for kontrolperioden, mens der ikke nævnes nogen af de øvrige punkter, som burde have været gjort til genstand for en særlig regulering.

Delstatsplan

37. Ifølge *Kommissionen* har delstatsmyndighederne de samme forpligtelser som forbundsmyndighederne til at give instrukser vedrørende de førnævnte minimumskrav; de har imidlertid kun givet de for administrationen og kontrollen ansvarlige myndigheder utilstrækkelige, ja endog objektivt forkerte anvisninger, og har ikke på tilstrækkelig måde ført kontrol med de lokale tjenestegrene.

38. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at de af Kommissionen opstillede krav med hensyn til det overvågnings- og kontrolsystem, som skulle indføres af delstaterne, ikke har hjemmel i fællesskabsretlige forskrifter og derfor heller ikke udgjorde et gyldigt kriterium for vurdering af de af de tre delstater udstedte forvaltningsforskrifter.

39. Dette kapitel kan opdeles på følgende måde:

40. *Kommissionen* har især understreget den absolutte nødvendighed af kontrol på stedet. De ansvarlige myndigheder måtte altså ikke begrænse sig til at undersøge ansøgningens forskriftsmæssighed og troværdighed. Kontrollens hyppighed burde have været tilpasset behovet i det enkelte tilfælde. Under alle omstændigheder er en dobbelt kontrol påkrævet.

41. *Forbundsrepublikken Tyskland* har med hensyn til delstaternes forpligtelser og de påberåbte mangler gjort gældende, at der må sondres mellem den administrative kontrol, der alene er foreskrevet i alle tilfælde efter de fællesskabsretlige bestemmelser, og kontrollen på stedet, som medlemsstaterne kunne gennemføre ved stikprøver. Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen med urette hævder, at der burde have været gennemført fornyet kontrol på stedet.

42. *Kommissionen* har hertil svaret, at medlemsstaterne skulle kontrollere overholdelsen af alle de i fællesskabsordningen fastsatte betingelser, ikke blot ved ansøgningens angivelse, men også i det følgende, og tager klart afstand fra den opfattelse, at dobbelt kontrol er unødvendig.

43. *Sagsøgeren* har endvidere gjort gældende, at også kravet om en pålidelig identificering af køerne, bl. a. ved mærkning, ikke har hjemmel i de fællesskabsretlige bestemmelser. Det er nemlig ikke foreskrevet, at der i det pågældende tidsrum skal holdes de samme dyr på landbrugsbedriften.

44. *Kommissionen* har heroverfor fremført, at i en stat som Forbundsrepublikken Tyskland, hvor kontrollen på stedet ikke blev gennemført ved stikprøver, er et sådant system det eneste, der er egnet til at sikre en effektiv kontrol og forhindre misbrug. Ansøgerne burde derefter være forpligtet til i ansøgningsskemaet at angive det mærke, som er blevet anvendt for hvert enkelt dyr.

45. *Sagsøgeren* anfører, at det er overflødigt i delstaternes forskrifter præcist at angive kødracerne, eftersom de pågældende racer allerede direkte fremgik af bilaget til den førnævnte forordning nr. 1417/81. I øvrigt besad de fagfolk, som det påhvilede at gennemføre kontrollen, et eksamensbevis på landbrugsområdet med speciale i opdræt og var i stand til at udsondre de køer, der tilhørte kødracerne.

46. Ifølge *Kommissionen* er bestemmelsen af kødracerne ikke så enkel, som sagsøgeren har gjort gældende; dette bevises af den selvmodsigende klassificering af bestemte racer, der er sket i cirkulærer fra Landwirtschaftskammer Rheinland, og af nødvendigheden af, at der anvendes klare instrukser i administrative forskrifter.

47. *Kommissionen* har understreget nødvendigheden af skriftlige rapporter om den på stedet gennemførte kontrol.

48. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at skriftlige rapporter om kontrollen på stedet kun er nødvendige, når kontrollen har givet anledning til protester, og når de foretagne konstateringer var til hinder for udbetaling af præmien. I de øvrige tilfælde var der ikke behov for en skriftlig rapport, eftersom konstateringerne stemte overens med ansøgningen.

49. *Kommissionen* har understreget nødvendigheden af at udstede bestemte forskrifter med hensyn til kontrollen med overholdelsen af betingelserne om, at indkomsten i det væsentlige skal hidrøre fra landbrugsmæssig virksomhed, og undladelsen af at levere mælk, for så vidt angår præmien til ammekøer. Dette gør kontrolforanstaltninger, som går videre end kontrol på stedet, tvingende nødvendige.

50. Med hensyn til kravet om, at indkomsten i det væsentlige skal hidrøre fra landbrugsmæssig virksomhed, har *sagsøgeren* anført, at ifølge tysk forvaltningsret kan »efterforskninger hos andre tjenestegrene« bag den berørtes ryg ikke ske inden for rammerne af en forskriftsmæssig procedure, der i princippet normalt forløber på grundlag af de oplysninger, som den pågældende borger selv har fremført; som regel bliver der kun gennemført efterforskninger hos tredjemænd uden den berørtes viden i de tilfælde, hvor der består begrundet mistanke om urigtige oplysninger, og hvor det kan komme i betragtning at indlede en straffesag eller administrativ retsforfølgning.

51. *Kommissionen* har heroverfor anført, at medlemsstaterne ikke kan unddrage sig deres kontrolforpligtelse under påberåbelse af national skatteret; i øvrigt forbyder den af sagsøgeren påberåbte tyske skatteret kun ubeføjet videregivelse af skatteretligt relevante omstændigheder.

52. Hvad angår overholdelsen af forpligtelsen til ikke at levere mælk eller mejeriprodukter, har *sagsøgeren* anført, at de lokale myndigheder, der varetager administrationen af landbrugsområdet, ofte straks er i stand til på grundlag af deres kendskab til landbrugsbedriftens situation, samt på grundlag af en »sagsmappe«, der føres for hver enkel landbrugsbedrift hos den lokale forvaltning, at vurdere troværdigheden af de oplysninger, som ansøgeren har afgivet.

53. *Kommissionen* bestrider, at de lokale myndigheder alene på grund af deres kendskab til situationen på en landbrugsbedrift kan kontrollere overholdelsen af forpligtelsen til ikke at levere mælk eller mejeriprodukter. I øvrigt eksisterer der ikke nogen »sagsmappe« for de landbrugsbedrifter, der aldrig har været i forbindelse med de lokale myndigheder.

— Anbringender vedrørende de enkelte delstater

54. *Sagsøgeren* har anført — under henvisning til sit principielle standpunkt, der er anført ovenfor, med hensyn til Kommissionens krav til det kontrolsystem, der skal indføres af delstaterne — at den begrænser sig til — hvad angår de tre delstater — kun at tage stilling til de tilfælde, hvor Kommis-

sionens kritik er baseret på urigtige antagelser.

Nordrhein-Westfalen

Præmie for ammekøer

55. *Kommissionen* har fremført:

— kødracerne er ikke nævnt i delstatens forvaltningsforskrifter. Der er heller ikke på anden måde blevet givet nogen klar angivelse herom, og identificeringssystemet for ammekøer fungerer yderst slet;

— med hensyn til kontrollen på stedet gentog delstatens forvaltningsforskrifter blot ordlyden af artikel 4 i forordning nr. 1581/81 (der er blevet ophævet ved forordning nr. 1244/82); der er intet foreskrevet om kontrollens hyppighed eller om kontrollørernes forpligtelse til at afgive rapport til tilsynsmyndighederne om resultaterne af deres kontrol. Der er intet foreskrevet om skriftlige optegnelser vedrørende resultaterne af kontrollen på stedet;

— der findes ikke nogen speciel henvisning til kravet om, at indkomsten overvejende skal hidrøre fra landbrugsmæssig virksomhed, eller instrukser med hensyn til kontrollen med forpligtelsen til ikke at levere mælk.

56. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at anbringendet om, at der ikke i Nordrhein-Westfalen eksisterer forskrifter om kødracer, er ubegrundet. Denne delstats forvaltningsforskrifter henviser nemlig til et bilag, hvorved det kun kan dreje sig om bilaget til forordning nr. 1417/81.

57. I øvrigt blev der i cirkulærerne fra direktøren for Landwirtschaftskammer Rheinland — som sagsøgeren først har fremlagt under retsforhandlingerne — givet flere anvisninger til de lokale myndigheder, f. eks. vedrørende fristen for indgivelse af ansøgning, resultatet af kontrollen m. v. De pågældende cirkulærer præciserede, at ansøgerens hovederhverv skal bestå i landbrugsmæssig virksomhed.

58. Heroverfor har *Kommissionen* anført, at selv om de nævnte cirkulærer fra Landwirtschaftskammer Rheinland indeholdt nyttige oplysninger om de kvægracer, der kunne komme i betragtning ved ydelse af den pågældende præmie, samt kravet om, at indkomsten i det væsentlige skulle hidrøre fra landbrugsmæssig virksomhed, imidlertid er blevet fremlagt for sent og ikke indeholder nogen henvisning til de øvrige punkter, som er genstand for Kommissionens kritik.

Præmien for moderfår

59. *Kommissionen* har anført, at Nordrhein-Westfalens forvaltningsforskrifter først i august 1985 blev tilpasset de nye fællesskabsretlige betingelser (mindst ti moderfår, der skulle holdes på bedriften i mindst 100 dage). Da Nordrhein-Westfalens tidligere forskrifter kun krævede tilstedeværelse af syv moderfår, er præmien for 1985 klart blevet ydet under tilsidesættelse af de fællesskabsretlige betingelser. Kommissionen mener, at artikel 11 i forordning nr. 3007/84, hvorefter medlemsstaterne for produktionsåret 1984/1985 kan »føre kontrol med de ansøgninger, som er indgivet ... på grundlag af de nationale bestemmelser, der var gældende ved udgangen af produktionsåret 1983/1984«, ikke vedrører de materielle betingelser for ydelse af den pågældende præmie.

60. *Sagsøgeren* har heroverfor anført, at undtagelsesbestemmelsen i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 3007/84 også omfatter de materielle betingelser for ydelse af den pågældende præmie (mindsteantal: ti moderfår, som holdes på bedriften i mindst 100 dage). Forbundsrepublikken Tyskland har gjort brug af denne undtagelsesbestemmelse på en sådan måde, at de nye fællesskabsretlige bestemmelser er blevet anvendt fuldt ud på dens område med virkning fra produktionsåret 1985.

61. *Kommissionen* fastholder sin opfattelse, hvorefter den pågældende forskrift ikke vedrører de materielle betingelser for ydelse af præmien.

62. Ifølge *Kommissionen* fraviger både de gamle og nye forvaltningsforskrifter fra delstaten Nordrhein-Westfalen fællesskabsretten, for så vidt som de taler om en kontrolret og ikke en kontrolforpligtelse.

63. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at den i forvaltningsforskrifterne fastsatte kontrolret af de ansvarlige myndigheder altid er blevet forstået og udøvet som en kontrolforpligtelse.

Baden-Württemberg

64. Uregelmæssighederne vedrører kun præmien for ammekøer og er følgende:

— betingelsen om, at indkomsten i det væsentlige skal hidrøre fra landbrugsmæssig virksomhed, er defineret meget klarere end i Nordrhein-Westfalens forskrifter, men indeholder imidlertid ingen bestemmelser for beregningen af indkomsten;

— Baden-Württembergs forskrifter indeholder intet om, hvorledes det skal kontrolleres, at forpligtelsen til ikke at levere mælk overholdes;

— Baden-Württembergs bestemmelser vedrørende kontrollen på stedet gentager ordlyden af artikel 4 i forordning nr. 1244/82, men udsiger intet om kontrolhyppigheden og kravet om udfærdigelse af en skriftlig rapport fra den tjenestemand, der skal foretage kontrol på stedet.

65. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at Kommissionen ikke har nævnt et eneste tilfælde, hvor en ansøger med urette har modtaget en præmie. I øvrigt foreskriver Baden-Württembergs forvaltningsforskrifter en kontrolforpligtelse i en periode af seks måneder. Kommissionens anbringender er derfor ubegrundede.

66. *Kommissionen* fastholder, at systemet indeholder en fejl, der efter sin art kan begrunde, at der ikke sker godkendelse af alle de udgifter, der er afholdt i denne delstat.

Bayern

67. Uregelmæssighederne vedrører kun præmier for ammekøer og er følgende:

— forvaltningsforskrifterne i denne delstat indeholder ingen nyttig henvisning til de midler, der gør det muligt at fastslå tilhørsforholdet til en kødrace, og kravet om en identificering af køerne gennem mærkning er kun omhandlet meget uklart;

— der eksisterer ingen bestemmelser om, hvorledes indkomstforholdene skal fastslås;

— der indeholdes ingen angivelse af, hvorledes overholdelsen af forpligtelsen til ikke at levere mælk skal kontrolleres;

— der er ikke foreskrevet nogen systematisk kontrol, hvilket er i strid med artikel 4 i forordning nr. 1244/82;

— der er intet angivet om hyppigheden af kontrol på stedet, eller om tidspunktet for gennemførelsen heraf;

— der er kun foreskrevet generelle rapporter fra de lokale myndigheder til tilsynsmyndighederne; der er ikke foreskrevet skriftlige rapporter om resultatet af kontrollen.

68. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at der er blevet gennemført systematisk kontrol, da de for ydelsen af præmien foreskrevne ansøgningsskemaer udtrykkeligt angav, at de myndigheder, der forvaltede landbrugsområdet, skulle angive resultatet af kontrollen; spørgsmålet om indtægtens overvejende udspring af landbrugsmæssig virksomhed, er blevet gjort til genstand for en undersøgelse før eller efter indgivelsen af ansøgningen, men under alle omstændigheder inden ydelsen af præmien; overholdelsen af den seksmånedersfrist, hvorunder ammekøerne skal holdes på bedriften, skal gøres til genstand for en skriftlig erklæring fra ansøgeren, inden præmien udbetales; desuden foretager den ansvarlige myndighed stikprøver for at sikre overholdelsen af denne betingelse.

— *Individuelle tilfælde*

69. *Kommissionen* har illustreret de ovenfor gengivne anbringender vedrørende mangler med hensyn til organisation og kontrol i de tre delstater, under henvisning til et stort antal individuelle afgørelser, som ifølge Kommissionen er klart forkerte, og som har givet anledning til en omfangsrig brevveksling mellem parterne.

70. Kommissionen har gjort gældende, at såfremt disse tilfælde ikke i sig selv kan begrunde, at der ikke er sket godkendelse af alle de beløb, der er nævnt i Kommissionens beslutning, udgør de dog bevis for de mangler, som er forbundet med de ordninger, der blev anvendt i de tre pågældende delstater.

71. *Sagsøgeren* har bestridt rigtigheden af de faktiske omstændigheder i enkelte af de anførte tilfælde, og har generelt anført, at disse under ingen omstændigheder kan begrunde, at samtlige udgifter udelukkes fra finansiering. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen mht. Rheinland alene kunnet opregne otte tilfælde af ikke forskriftsmæssigt afgjorte sager for årene 1984 og 1985, mens det samlede antal ansøgninger om præmier for ammekøer og moderfår i samme tidsrum androg 1 225.

72. *Kommissionen* har heroverfor anført, at de otte citerede tilfælde udelukkende angik ansøgninger om præmier for ammekøer, hvis antal i den pågældende periode androg 130, og at Kommissionen har efterprøvet 50 af disse tilfælde.

C. N. Kakouris
Refererende dommer